

LV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Undersøgelse af Ulykkestilfælde paa Søen.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 7de Mai 1881).

Udvalget billiger i det Væsentlige Lovforslagets Bestemmelser i dets 1ste Afsnit angaaende Omfanget og Ordningen af den Undersøgelse, der skal finde Sted i Tilfælde af Søulykker, dels til Konstatering af alle de Omstændigheder, der kunne være af Betydning med Hensyn til det privatrettlige Forhold imellem Skipperne, Rhedere, Ladningsseiere, Assurandører, Bodmerikreditorer m. v., dels til Oplysning om, hvorvidt nogen Forseelse maatte være Skyld i Ulykken og i bekræftende Fald, hvilket Ansvar derved maatte være paadraget, og det Samme gjælder Lovforslagets 2det Afsnit om Organisationen af de Retter, til hvilke Undersøgelsen henlægges. Det er derfor kun et enkelt Punkt af nogen større Vigtighed i denne Del af Lovforslaget, hvorpaa man finder Anledning til at henlede Opmærksomheden og hvor man anser det for rettest at gjøre en Forandring.

Medens det er Reglen efter Lovforslagets § 8, 1ste § 4, sidste Stykke, at den videre Undersøgelse og eventuelt Behandling og Paadømmelse af de alvorligere Tilfælde, der ikke kunne afgjøres politirettslig af vedkommende Undersøgelsesret i Medfør af § 4, 2det Stykke, skal foretages af Sørretten paa Stedet, det vil sige i Kjøbenhavn Sø- og Handelsretten og udenfor Kjøbenhavn den almindelige Underret med Tiltrædelse af to søfyrndige Mænd, foreskrives det i § 8, sidste Stykke, at herfra dog forsaavidt kan gjøres Undtagelse, som Sagen ogsaa udenfor Kjøbenhavn af vedkommende Amtmand kan henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn og skal henvises til denne Ret, naar den Sigtede begjærer det, forinden Sagen af Amtmanden er henvist til Paafjendelse af vedkommende Underret. Efter Udval-

gets Mening maa det nu vistnok billiges, at Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, der ifølge sin Indretning og Forholdene med Frie tør forudsættes at afgive Garanti for den fyldestgæst, mest alsidige og sagfyrndige Undersøgelse og Bedømmelse af store og betydningsfulde Søsager, opstilles som en Domstol, paa hvis Benyttelse der gives Anvisning i deslige, ogsaa ikke-kjøbenhavnske, Sager; men den Maade, hvorpaa denne Tanke er bragt til Udførelse i Lovforslagets § 4, synes ikke Udvalget heldig. Det turde nemlig for det første være mindre principrigtigt uden nogensomhelst Begrænsning at tillægge Anklagemyndigheden Ret til efter sit Lykke at drage en Sag fra den almindelige Domstol og henvise den til en anden, eller lade dette være, ligesom det neppe vilde undgaaes, at Anvendelsen af en saadan distretionær Ret for Anklagemyndigheden, om den end maatte ske med nok saa megen Skjønsomhed, i mangt et Tilfælde vilde give Anledning til Klager over Partifikkhed. Fremdeles maa man anse det for betænkeligt at give den Sigtede en ubetinget Ret til at vælge, om han vil dømmes af den ene eller den anden Domstol, idet personlige Forhold m. m. herved saare let kunde komme til at spille en lidet ønskelig Rolle. Det Naturlige synes at være, at man væsentlig lader det bero paa Sagens egen Bestaffenhed, om den skal henvises til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, og efter Udvalgets Formening er der særlig Anledning til at henlægge en vis Klasse af Sager under den nævnte Ret, dem nemlig, hvorunder der reises Spørgsmaal om, i Medfør af Lovforslagets nye Bestemmelser desangaaende, at fratjende en Skipper, Styrmand eller Maskinist Ret til at udøve sin Rætingsvei. Forbrydelsen af saadan Ret er en